

Arrest

nr. 336 081 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger en moslim van Avaarse origine. U bent geboren in Khasavyurt, Dagestan, op (...). U woonde op prospekt Shamil tot 2006, waarna u met uw familie verhuisde naar Yubileyny rayon. U woonde daar tot 2014. Daarna verkocht u dit huis en ging u bij uw schoonmoeder wonen in een andere rayon van Khasavyurt. U woonde daar tot uw vertrek uit de Russische Federatie. U bent getrouwd met A.K. (...) (O.V. (...)), een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, en jullie hebben samen drie kinderen: A.I. (...) (O.V. (...)), geboren in 2008; A.S. (...) ((...)), geboren in 2019 en A.M. (...) ((...)), geboren in 2020.

Tussen 2002 en 2009 vond u geen werk in uw eigen regio en ging u vaak naar Rusland om wagens op te halen en daarna te verkopen. In 2007 huwde u met uw Tsjetsjeense vrouw, A.K. (...), waarna er etnische spanningen ontstonden tussen u en uw vrouw enerzijds en uw Tsjetsjeense en Avaarse (schoon)familie anderzijds. U verklaart dat u omwille van die reden een ongeborn kind verloor in datzelfde jaar. In de

daaropvolgende jaren waren er veel ruzies, conflicten en werd er af en toe gevochten. Beide families eisten namelijk dat jullie zouden scheiden.

In 2010 begon u te werken als hoofd van het bewakingsbedrijf 'Titanic', later omgedoopt in 'Mustang'. In 2010 geraakte u verwickeld in een hevig gevecht waarbij uw wenkbrauw werd beschadigd. In 2014 werd u wegens uw problemen genoodzaakt om uw huis te verkopen. Daarop ging u met uw gezin inwonnen bij uw schoonmoeder in ander wijk van Khasavyurt.

In mei 2017 zijn er Tsjetsjenen van de kant van uw vrouw bij u thuis langsgekomen en hebben ze uw vrouw en uw kind bedreigd. U was op dat moment in Machatsjkala. Ze schoten ook uw hond op de binnenplaats dood. In juni en juli 2017 werd u tweemaal door de politie opgeroepen. Tweemaal werd u aangehouden en gedurende drie dagen mishandeld.

Eind augustus 2017 heeft u Dagestan verlaten. U ging naar Moskou met de bus en van daaruit nam u het vliegtuig richting Italië. Van daaruit kwam u verder met de bus naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 oktober 2017. Het CGVS nam in dit verzoek een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Deze beslissing werd bevestigd door de RVV op 4 april 2019 in haar arrest met nummer 219476.

Op 28 juni 2019 dienden uw zoon I. (...) en dochter S. (...) zelf een verzoek om internationale bescherming in als begeleide minderjarige. Op 30 september 2019 werden deze verzoeken door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat uw kinderen geen elementen aanhaalden die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigden. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de RVV verworpen op 18 februari 2021 in haar arrest met nummer 249394.

Op 25 juni 2021 diende uw zoon M. (...) een eigen verzoek om internationale bescherming in als begeleide minderjarige. Op 24 mei 2022 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 23 januari 2023 in haar arrest met nummer 283703.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende p 14 november 2022 uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juni 2023 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U verklaart in het kader van dit verzoek dat u vreest dat u en/of uw oudste zoon I. (...) zullen gedwongen worden het leger te vervoegen en te vechten in de oorlog in Oekraïne. U zou al drie of vier oproepingen gekregen hebben.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw militair boekje, een militaire kaart van verdediging tegen rebellen, vier oproepingsbrieven voor mobilisatie en één oproeping naar de politie, en een nieuwsartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U heeft uw legerdienst al uitgevoerd in 1993-1995, maar vreest nu gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u hierom een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees is immers onvoldoende ernstig en dus ongegrond.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie

(mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U claimt weliswaar dat de autoriteiten u in het leger willen omwille van uw ervaring (CGVS p. 6). U heeft uw legerdienst gedaan in 1993-1995 en was chauffeur. Tijdens de Tsjetsjeense oorlogen heeft u in 1999 op bevel van de overheid mee uw dorp helpen beschermen tegen rebellen (CGS p. 11). Deze beperkte ervaring verklaart geenszins dat de Russische autoriteiten u koste wat het kost zouden willen mobiliseren. U meldde zich voorts niet op het militair commissariaat en ging dus geenszins in op de mobilisatie-oproepingen die u claimt ontvangen te hebben (CGVS p. 8). U haalt echter geen enkele concrete indicatie aan dat men u wél zou vervolgen indien u zich niet zou aanmelden.

Verder kan ernstig betwijfeld worden of u, zoals u beweert, wel degelijk al vier maal werd opgeroepen in de mobilisatiecampagne. De documenten die u neerlegt, bevatten immers vormfouten die de betrouwbaarheid ernstig in vraag stellen. U legt vier oproepingen neer voor mobilisatie, en één oproeping voor het politiekantoor. De oproepingsbrieven verwijzen naar de Russische strafwet (meerbepaald artikel 328, dat ontduiking aan de legerdienst regelt), maar de strafwet bevat geen artikelen die het ontduiken van mobilisatie regelen, zoals hierboven uiteengezet. Uw naam, adres en de oproepingsdatum zijn op alle oproepingsbrieven in een veel groter lettertype ingevuld dan de rest van de tekst, en lopen doorheen de tekst bovendien. De standaardtekst van de oproepingsbrieven zelf en de stampels zien er wazig uit, terwijl uw naam en de oproepingsdatum scherper staan gedrukt, wat de indruk geeft. De documenten lijken per twee op voorhand afgestempeld en gekopieerd te zijn, gezien de stampels voor de twee oproepingen in 2022 in exact dezelfde

positie staan en op exact dezelfde plaatsen een beetje minder inkt hebben, net zoals voor de stempels op de oproepingen in 2024. De oproeping naar het politiekantoor vraagt u om naar kantoor nummer 35 te gaan, maar is afgestempeld door kantoor nummer 25. Door al deze vaststellingen lijkt het er sterk op dat deze oproepingsbrieven geen authentieke documenten zijn, maar vervalsingen. Er kan zodoende niet worden aangenomen dat u inderdaad al werd opgeroepen in de mobilisatiecampagne.

Met betrekking tot uw vrees dat uw zoon zou worden opgeroepen voor legerdienst, moet worden opgemerkt dat hij deze motieven dient aan te halen in een eigen verzoek. Uw huidig verzoek is immers niet ingediend in naam van uw zoon, gezien hij op de bijlage van uw echtgenote stond. Bovendien heeft uw zoon eerder zelf al een verzoek om internationale bescherming ingediend, en heeft hij actueel geen nieuw verzoek ingediend. Dit ondermijnt reeds de vrees ter zake. Verder haalt u geen risico aan in eigen hoofde dat u zélf zou lopen omwille van de dienstplicht van uw zoon (CGVS p. 9-10). Ook hieruit kan dus niet worden besloten tot het bestaan, in uw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw militair boekje en militaire kaart bewijzen uw legerdienst, die niet in twijfel worden getrokken. De oproepingsbrieven die u neerlegt halen zoals hierboven besproken uw geloofwaardigheid onderuit. Het nieuwsartikel bevat algemene informatie die niet ter discussie staat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het

risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de “schending van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.”

Met betrekking tot zijn gedwongen rekrutering, doet verzoeker in een eerste tak van zijn verzoekschrift gelden:

“Dat de wederpartij lijkt weg te laten dat de aanvrager afkomstig is uit Dagestan, dat aan de grens met Tsjetsjenië ligt.

Dat zijn partner ook Tsjetsjeens is.

Dat de informatie van de tegenpartij kan dus op het eerste gezicht juist lijken, maar men lijkt te vergeten dat verzoeker van Avarse afkomst is, dat hij altijd aan de grens met Tsjetsjenië heeft gewoond en dat de aanwervingsregels daar aanzienlijk verschillen.

Dat die minderheden hebben ook in de frontlinie gestaan van de mobilisatie in Rusland, waaronder Dagestan en Boerjatië, met rekruteringen die kunnen verschillen.

Dat dit ook voor Tsjetsjenië het geval is, blijkt uit het OSAR-rapport : (...)

Dat ook OFPRA dit bevestigd heeft in een recent verslag (...)

Dat ook een verslag van Human Rights Watch dit bevestigt (...)

Dat er al bijna 21.000 Tsjetsjeense soldaten in OEKRAÏNE zijn, die zelf het slachtoffer zijn van extreem gewelddadige gedwongen rekrutering.

Het OSAR-rapport stelt dat (...)

Het is interessant om op te merken dat deze objectieve informatie, die door OSAR en Human Rights Watch is herhaald, de informatie bevestigt die verzoeker tijdens zijn hoorzitting met de wederpartij heeft gegeven.

Tijdens zijn hoorzitting verklaarde hij te vrezen dat hij onder dwang in dienst zou worden genomen en dat hij, indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, zou worden onderworpen aan foltering en andere onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat alle beweringen van verzoeker door OSAR worden bevestigd.

Zijn vrees lijkt derhalve, anders dan de wederpartij stelt, bijzonder geloofwaardig.

Dat ook de aanwervingsdwang tussen RUSLAND en TSJECHNIË drastisch verschilt. Dat KADYROV aldus benadrukte dat hij afweek van de Russische praktijk en de rekrutering van soldaten in TSJECHNIË opvoerde op een moment dat de Russische autoriteiten een einde maakten aan de mobilisatie”.

(...)

Vastgesteld moet worden dat de wederpartij verzoekers asielaanvraag en zijn vrees voor vervolging geenszins heeft onderzocht in het licht van de praktijken in TSJECHNIË, maar zich heeft beperkt tot een onderzoek van de situatie in RUSLAND, die buiten alle proporties lijkt te zijn.

De tegenpartij houdt evenmin rekening met het feit dat verzoeker militaire ervaring heeft, aangezien hij zijn militaire dienstplicht reeds in de jaren 1990 had vervuld en zijn dorp moest beschermen tijdens de Tsjetsjeense oorlogen, hetgeen door de tegenpartij niet wordt betwist.

Dat de tegenpartij volledig voorbijgaat aan het feit dat de aanvrager een andere etnische afkomst heeft en dat hij een bepaald profiel heeft gezien zijn ervaring.

Dat de wederpartij echter zelf op pagina 2 van het besluit zegt dat de mobilisatie “in de eerste plaats gold voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten”.

Deze vaststelling alleen al volstaat om niet alleen de bestreden beslissing nietig te verklaren, maar ook om verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen.”

Verzoeker gaat vervolgens, in een tweede tak van zijn verzoekschrift, in op de situatie in het geval van een terugkeer. Dienaangaande voert hij aan:

“Overwegende dat de tegenpartij ook rekening zal houden met de situatie van de Tsjetsjenen die hebben geprobeerd te ontsnappen aan dit uiterst gewelddadige beleid van gedwongen rekrutering.

Dat KADYROV geen blad voor de mond neemt tegen degenen die hij als verraders of lafaards bestempelt”,
(...)

Dat alleen een grote som geld zou voorkomen dat verzoeker wordt vervolgd indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Hij beschikt echter niet over dit geld.

Verzoeker wordt dus blootgesteld aan talrijke sancties in geval van terugkeer en omdat hij heeft geprobeerd te ontsnappen aan deze gedwongen indienstneming.

In de bestreden beschikking heeft de wederpartij enkel verwezen naar de kwestie van boetes en gevangenisstraffen.

Dat deze straffen objectief zijn en uitdrukkelijk zijn voorzien in artikel 328 van het Strafwetboek.

Met betrekking tot de geldboete stelt OSAR dat (...)

De straffen zijn echter niet beperkt tot een boete en gevangenisstraf, aangezien er andere straffen in het wetgevingsarsenaal zijn opgenomen, zoals het verbieden van fundamentele rechten zoals autorijden en het verkopen van goederen, ...”

(...)

Dat duidelijk strengere informele straffen ook opgelegd worden (...)

Dat, hoewel deze sancties al bestaan in RUSLAND, Tsjetsjenië zich opnieuw onderscheidt van RUSLAND door veel strengere en ernstigere sancties”.

Dat OSAR spreekt van ontvoering en marteling door de autoriteiten

(...)

Dat deze sancties niet alleen gericht zijn tegen de persoon die zich onttrokken heeft aan zijn of haar militaire plicht, maar ook tegen leden van zijn of haar familie die zijn ontvoerd, gemarteld of onderworpen aan handelingen van seksuele aard “.

(...)

Dat deze gevolgen ook inhouden dat ze gedwongen worden om te gaan vechten in OEKRAÏNE en dat ze geen medische zorg krijgen”. “

(...)

Dat deze straffen zelfs gericht kunnen worden op kinderen ...

(...)

Dat al deze handelingen door OFPRA bevestigd worden

(...)

Dat in het OSAR-rapport wordt opnieuw gewezen op het verschil in behandeling van Tsjetsjenen die willen terugkeren nadat hun asiel is geweigerd”.

(...)

Dat het OSAR-rapport ons leert dat Tsjetsjenen die hebben geprobeerd te vluchten, door hun autoriteiten worden gezocht en in geen geval hun toevlucht kunnen vinden in RUSLAND, waar de autoriteiten samenwerken met Tsjetsjenië en niet aarzelen om hen te arresteren en over te dragen aan de Tsjetsjeense autoriteiten.

(...)

Dat deze info ook door AMNESTY International bevestigd wordt :

(...)

Dat AMNESTY International veel voorbeelden kan noemen van mensen die gebeurtenissen hebben meegemaakt en van wie sommigen zijn overleden «

(...).”

Verzoeker concludeert:

“Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat deze partij de situatie van verzoeker geenszins heeft geanalyseerd in het licht van zijn etnische afstamming en het feit dat hij tot een minderheid behoort, maar enkel heeft verwezen naar de situatie van de Russen in geval van terugkeer naar Rusland, die niet in verhouding lijkt te staan tot het risico dat Tsjetsjenen en Avaren in dezelfde situatie lopen.

Ter herinnering: verzoeker is van Avarische afkomst, woonde in Dagestan aan de grens met Tsjetsjenië en zijn echtgenote is Tsjetsjeens.

Dat dit rechtvaardigt dat met deze elementen rekening wordt gehouden en hem niet alleen als een Rus wordt beschouwd.

Dat verzoeker af en toe naar Rusland ging voor werk, maar daar helemaal niet woonde, omdat hij altijd in Dagestan had gewoond.

Vastgesteld moet worden dat de door verzoekster geuite vrees gegrond is en door objectieve bronnen wordt gestaafd.

Verzoeker dient derhalve de vluchtelingenstatus te worden verleend.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“ de bestreden besluiten te hervormen;

· en verzoeker dus rechtstreeks de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van Genève of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toekennen
· uiterst ondergeschikt, nietigverklaring van het bestreden besluit en terugwijzing van de zaak naar het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen der onderzoek naar de vermeende slechte behandeling van verzoeker in geval van terugkeer naar RUSSE, met name vanwege haar etnische afkomst en de specifieke gevolgen van de oorlog in Oekraïne voor deze minderheid”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een bundel algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3-7).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, artikel dat inhoudelijk volledig in lijn ligt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt niet naar zijn land en regio van herkomst te kunnen terugkeren omdat hij aldaar zou zijn of zou riskeren te worden gemobiliseerd voor de oorlog tegen Oekraïne.

Met betrekking tot deze door verzoeker aangevoerde vrees, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“U heeft uw legerdienst al uitgevoerd in 1993-1995, maar vreest nu gemobiliseerd te worden voor de oorlog in Oekraïne. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u hierom een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees is immers onvoldoende ernstig en dus ongegrond.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoigu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabajkalsk en Krasnojarsk, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie._legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U claimt weliswaar dat de autoriteiten u in het leger willen omwille van uw ervaring (CGVS p. 6). U heeft uw legerdienst gedaan in 1993-1995 en was chauffeur. Tijdens de Tsjetsjeense oorlogen heeft u in 1999 op bevel van de overheid mee uw dorp helpen beschermen tegen rebellen (CGS p. 11). Deze beperkte ervaring verklaart geenszins dat de Russische autoriteiten u koste wat het kost zouden willen mobiliseren. U meldde zich voorts niet op het militair commissariaat en ging dus geenszins in op de mobilisatie-oproepingen die u claimt ontvangen te hebben (CGVS p. 8). U haalt echter geen enkele concrete indicatie aan dat men u wél zou vervolgen indien u zich niet zou aanmelden.

Verder kan ernstig betwijfeld worden of u, zoals u beweert, wel degelijk al vier maal werd opgeroepen in de mobilisatiecampagne. De documenten die u neerlegt, bevatten immers vormfouten die de betrouwbaarheid ernstig in vraag stellen. U legt vier oproepingen neer voor mobilisatie, en één oproeping voor het politiekantoor. De oproepingsbrieven verwijzen naar de Russische strafwet (meerbepaald artikel 328, dat ontduiking aan de legerdienst regelt), maar de strafwet bevat geen artikelen die het ontduiken van mobilisatie regelen, zoals hierboven uiteengezet. Uw naam, adres en de oproepingsdatum zijn op alle oproepingsbrieven in een veel groter lettertype ingevuld dan de rest van de tekst, en lopen doorheen de tekst bovendien. De standaardtekst van de oproepingsbrieven zelf en de stampels zien er wazig uit, terwijl uw naam en de oproepingsdatum scherper staan gedrukt, wat de indruk geeft. De documenten lijken per twee op voorhand afgestempeld en gekopieerd te zijn, gezien de stampels voor de twee oproepingen in 2022 in exact dezelfde positie staan en op exact dezelfde plaatsen een beetje minder inkt hebben, net zoals voor de stampels op de oproepingen in 2024. De oproeping naar het politiekantoor vraagt u om naar kantoor nummer 35 te gaan, maar is afgestempeld door kantoor nummer 25. Door al deze vaststellingen lijkt het er sterk op dat deze oproepingsbrieven geen authentieke documenten zijn, maar vervalsingen. Er kan zodoende niet worden aangenomen dat u inderdaad al werd opgeroepen in de mobilisatiecampagne.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde, in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

Wat betreft de eerste tak van zijn verzoekschrift, dient immers te worden vastgesteld dat verweerder in diens nota met opmerkingen geheel terecht repliqueert:

“2.5.2.1 Waar verzoeker het CGVS verwijt geen rekening gehouden te hebben met de situatie in Tsjetsjenië dewelke anders is dan in de rest van de Russische Federatie en dienaangaande veelvuldig situeert uit rapporten met betrekking tot de situatie in Tsjetsjenië beaamt verwerende partij vooreerst dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië inderdaad verschillend is van de rest van de Russische Federatie. Dit blijkt ook uit de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie waarin de situatie in Tsjetsjenië een afzonderlijk onderdeel vormt (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie, p. 39 - 45 - beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf). Verwerende partij benadrukt echter dat verzoeker niet afkomstig is uit de deelrepubliek Tsjetsjenië maar wel degelijk afkomstig is uit de deelrepubliek Dagestan, meer bepaald Khasavyurt, alwaar verzoeker woonachtig was tot aan zijn vertrek uit de Russische Federatie. Verwerende partij merkt op dat verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift meermaals uitdrukkelijk stelt afkomstig te zijn uit Dagestan. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat het CGVS zijn vrees voor vervolging diende te onderzoeken in het licht van de praktijken in Tsjetsjenië. Verder merkt verwerende partij op dat verzoeker verklaarde van Avarse origine te zijn. Verwerende partij is dan ook van mening dat de door verzoeker geciteerde informatie betreffende de verschillende aanwervingsregels en aanwervingsdrang in Tsjetsjenië en het risico voor gedwongen mobilisatie van Tsjetsjenen in casu niet dienstig is. Daarenboven stelt verwerende partij vast dat de door verzoeker geciteerde informatie in lijn ligt met de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.5.2.2 Verzoeker voert voorts aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat hij militaire ervaring heeft, een andere etnische afkomst en dat hij een bepaald profiel heeft gezien zijn ervaring. Verzoeker voert aan dat het CGVS in de bestreden beslissing (pagina 2) zelf stelt dat de mobilisatie “in de eerste plaats gold voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikken”. Volgens verzoeker volstaat deze vaststelling alleen al om niet alleen de bestreden beslissing nietig te verklaren, maar ook om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Verwerende partij kan verzoekers bewering niet bijtreden nu de bestreden beslissing – anders dan verzoeker voorhoudt – wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers militaire ervaring. Betreffende verzoekers claim dat de autoriteiten verzoeker in het leger willen omwille van zijn ervaring luidt de bestreden beslissing als volgt: “U claimt weliswaar dat de autoriteiten u in het leger willen omwille van uw ervaring (CGVS p. 6). U heeft uw legerdienst gedaan in 1993-1995 en was chauffeur. Tijdens de Tsjetsjeense oorlogen heeft u in 1999 op bevel van de overheid mee uw dorp helpen beschermen tegen rebellen (CGS p. 11). Deze beperkte ervaring verklaart geenszins dat de Russische autoriteiten u koste wat het kost zouden willen mobiliseren. U meldde zich voorts niet op het militair commissariaat en ging dus geenszins in op de mobilisatie-oproepingen die u claimt ontvangen te hebben (CGVS p. 8). U haalt echter geen enkele concrete indicatie aan dat men u wél zou vervolgen indien u zich niet zou aanmelden.” Waar verzoeker voorts aanvoert dat het CGVS in de

bestreden beslissing (pagina 2) zelf stelt dat de mobilisatie "in de eerste plaats gold voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikken" gaat hij onder meer voorbij aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het kader van de mobilisatie van september 2022 werd opgeroepen, dat na het beëindigen van deze mobilisatie er geen concrete indicaties zijn dat er een nieuwe mobilisatie zal plaatsvinden en dat er geen strafrechtelijke aansprakelijkheid gekoppeld is aan het niet beantwoorden van een oproeping tot mobilisatie." De Raad treedt verweerder in deze repliek dan ook integraal bij.

Met betrekking tot de tweede tak van verzoekers verzoekschrift, repliceert verweerder in diens nota met opmerkingen vooreerst op geheel gerechtvaardigde wijze:

"2.5.3.1 Waar verzoeker met betrekking tot de situatie in geval van terugkeer vooreerst opnieuw verwijst naar de situatie van de Tsjetsjenen die hebben geprobeerd te ontsnappen aan het uiterst gewelddadige beleid van gedwongen rekrutering van Kadyrov, merkt verwerende partij aan dat hierboven reeds werd aangetoond dat verzoekers betoog dienaangaande niet dienstig is nu verzoeker afkomstig is uit Dagestan en van Avaarse origine is.

2.5.3.2 Verwerende partij merkt voorts op verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn betoog dat in de bestreden beslissing enkel werd verwezen naar de kwestie van boetes en gevangenisstraffen, terwijl de straffen echter niet beperkt zijn tot een boete en gevangenisstraf daar er andere straffen in het wetgevingsarsenaal zijn opgenomen, zoals het verbieden van fundamentele rechten zoals autorijden en het verkopen van goederen,... De bestreden beslissing stelt dienaangaande immers als volgt: " Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procureatuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger." Waar verzoeker wederom benadrukt dat ook hier Tsjetsjenië zich opnieuw onderscheidt van Rusland door veel strengere en ernstigere sancties (ontvoering en marteling), dewelke niet alleen gericht zijn tegen de persoon die zich onttrokken heeft aan zijn of haar militaire plicht, maar ook tegen leden van zijn of haar familie, merkt verwerende partij op dat dergelijk betoog niet dienstig is nu verzoeker afkomstig is uit Dagestan. Voorts ligt de door verzoeker geciteerde informatie in lijn met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt."

De Raad treedt verweerder in het voorgaande volledig bij.

Waar verzoeker in het verzoekschrift plots aanvoert dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst problemen zou riskeren omwille van zijn verzoek om internationale bescherming in Europa en een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, doet verweerder verder geheel terecht gelden:

"Waar verzoeker een vrees bij terugkeer naar de Russische federatie aanhaalt omwille van zijn afgewezen verzoek onderstreept verwerende partij vooreerst dat verzoeker zelf geen uitdrukkelijke vrees bij terugkeer naar Dagestan of Rusland hebben verbonden aan zijn verzoek in België. Tijdens verzoekers persoonlijke onderhoud werd aan verzoeker herhaaldelijk gevraagd of er buiten zijn vrees voor mobilisatie voor hemzelf en zijn zoon I. (...) andere redenen waren waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar de Russische federatie en of hij nog iets toe te voegen had aan zijn verzoek om internationale bescherming (zie Notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna NPO CGVS), p. 7 en 10). Verwerende partij benadrukt dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Het is aan hem om van bij het begin van de asielpprocedure de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers

vrees om bij een terugkeer problemen te krijgen omwille van zijn verzoek om internationale bescherming wordt dan ook ondergraven doordat hij een dergelijke vrees niet eerder vermeldde tijdens huidig verzoek. Verwerende partij wijst vervolgens op de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Behandeling van terugkeerders door de nationale autoriteiten van 16 april 2024), waarvan een kopie wordt toegevoegd in bijlage bij deze nota met opmerkingen, en waaruit niet kan worden afgeleid dat het louter gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar de gedetailleerde vaststellingen in de bestreden beslissing. Verwerende partij beaamt dat er aan de grens een verhoogde aandacht is voor personen die afkomstig zijn uit gebieden in de Noordelijke-Kaukasus en uit Europa terugkeren. Tegelijk stipt verwerende partij aan dat nergens uit de beschikbare informatie is af te leiden dat personen afkomstig uit Dagestan, die terugkeren louter omwille van het feit in Europa te hebben verbleven of een asielaanvraag te hebben ingediend dreigen geïsoleerd te worden. Verzoeker slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet juist of actueel zouden zijn.”

De Raad treedt verweerder in de voormelde vaststellingen bij en maakt deze tot de zijne.

Omtrent verzoekers bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst iets zou dienen te vrezen omwille van zijn etnische aanhorigheid, stelt verweerder in diens nota met opmerkingen verder op geheel gerechtvaardigde wijze:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift het CGVS verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn Aaarse origine, stelt verwerende partij vooreerst vast dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek geen vrees koppelde aan zijn Aaarse origine. Verwerende partij benadrukt nogmaals dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Het is aan hem om van bij het begin van de asielprocedure de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers vrees om bij een terugkeer problemen te krijgen omwille van zijn Aaarse origine, wordt dan ook ondergraven doordat hij een dergelijke vrees niet eerder vermeldde tijdens huidig verzoek. In zoverre verzoeker een vrees bij terugkeer aanhaalt omwille van zijn Aaarse origine benadrukt verwerende partij nog dat uit de aan onderhavige nota met opmerkingen toegevoegde landeninformatie uitdrukkelijk blijkt dat de COI Focus Russische Federatie – Behandeling van terugkeerders door de nationale autoriteiten van 16 april 2024 (p. 4) de situatie onderzoekt van alle Russische staatsburgers (dus ook deze van Aaarse origine) met uitzondering van etnische

Tsjetsjenen, wiens situatie behandeld wordt in een aparte COI Focus. Verder blijkt uit de toegevoegde informatie geenszins dat personen van Avaarse origine in het kader van de mobilisatie meer risico zouden lopen of specifiek gevisieerd worden. Blijkens de bestreden beslissing maakte verzoeker bovendien niet aannemelijk dat hij in het kader van de mobilisatie van september 2022 werd opgeroepen en zijn er geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatie zal plaatsvinden. Verder merkt verwerende partij op dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolgung van personen van Avaarse origine in de Russische federatie, noch wordt dit door verzoeker in concreto aangetoond. Verzoeker slaagt er immers niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn origine. Verwerende partij merkt volledigheidshalve op dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde etnische spanningen tussen verzoeker en zijn Tsjetsjeense echtgenote enerzijds en zijn Tsjetsjeense en Avaarse (schoon)familie anderzijds.”
De Raad treedt verweerder in het voorgaande dan ook integraal bij.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:
“Met betrekking tot uw vrees dat uw zoon zou worden opgeroepen voor legerdienst, moet worden opgemerkt dat hij deze motieven dient aan te halen in een eigen verzoek. Uw huidig verzoek is immers niet ingediend in naam van uw zoon, gezien hij op de bijlage van uw echtgenote stond. Bovendien heeft uw zoon eerder zelf al een verzoek om internationale bescherming ingediend, en heeft hij actueel geen nieuw verzoek ingediend. Dit ondermijnt reeds de vrees ter zake. Verder haalt u geen risico aan in eigen hoofde dat u zélf zou lopen omwille van de dienstplicht van uw zoon (CGVS p. 9-10). Ook hieruit kan dus niet worden besloten tot het bestaan, in uw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”
De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

De benevens de reeds hoger besproken oproepingsbrieven neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het

zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Evenmin brengt hij informatie bij die afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op de landeninformatie waarop deze motieven schragen. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind en toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT